

Sygn. akt V CSK 450/15

POSTANOWIENIE

Dnia 20 października 2015 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Teresa Bielska-Sobkowicz

w sprawie z wniosku Powiatowego Centrum Pomocy Rodzinie w L.
przy uczestnictwie M. K.
o umieszczenie M. K. w psychiatrycznym zakładzie
opiekuńczo-lecznym,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 20 października 2015 r.,
na skutek skargi kasacyjnej uczestnika postępowania M. K.
od postanowienia Sądu Okręgowego w Częstochowie
z dnia 17 grudnia 2014 r., sygn. akt VI Ca 945/14,

odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

UZASADNIENIE

Zgodnie z art. 398⁹ § 1 k.p.c. Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. Cel wymagania przewidzianego w art. 398⁴ § 2 k.p.c. może być osiągnięty jedynie przez powołanie i uzasadnienie istnienia przesłanek umożliwiających realizację publicznoprawnych funkcji skargi kasacyjnej. Tylko na tych przesłankach Sąd Najwyższy może oprzeć rozstrzygnięcie o przyjęciu lub odmowie przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania. Dopuszczenie i rozpoznanie skargi kasacyjnej ustrojowo i procesowo jest uzasadnione jedynie w tych sprawach, w których mogą być zrealizowane jej funkcje publicznoprawne. Nie w każdej zatem sprawie, nawet w takiej, w której rozstrzygnięcie oparte jest na błędnej subsumpcji czy wadliwej wykładni prawa, skarga kasacyjna może być przyjęta do rozpoznania. Podkreślenia wymaga, że Sąd Najwyższy nie jest trzecią instancją sądową i nie jest jego rolą korygowanie ewentualnych błędów w zakresie stosowania czy wykładni prawa w każdej indywidualnej sprawie.

Wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania uczestnik postępowania M. K. oparł na przesłance określonej w art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. Przesłanka ta nie została spełniona.

Powołanie tej przyczyny kasacyjnej wymaga wykazania niewątpliwej, widocznej na pierwszy rzut oka, bez konieczności głębszej analizy, sprzeczności wyroku z przepisami prawa nie podlegającymi różnej wykładni (por. m. in.: postanowienie SN z dnia 8 marca 2002 r., sygn. akt I PKN 341/01, OSNP 2004, nr 6, poz. 100; postanowienie SN z dnia 10 stycznia 2003 r., sygn. akt V CZ 187/02, OSNC 2004, nr 3, poz. 49).

Skarżący oczywistą zasadność skargi kasacyjnej odniósł do naruszenia art. 29 ust. 1 pkt 2 ustawy z dnia 19 sierpnia 1994 r. o ochronie zdrowia psychicznego (jedn. tekst Dz. U. z 2011 r., Nr 231, poz. 1375), zgodnie z którym

do szpitala psychiatrycznego może być również przyjęta, bez zgody wymaganej w art. 22, osoba chora psychicznie, która jest niezdolna do samodzielnego zaspokajania podstawowych potrzeb życiowych, a uzasadnione jest przewidywanie, że leczenie w szpitalu psychiatrycznym przyniesie poprawę jej stanu zdrowia. Oczywista zasadność skargi wynika, zdaniem skarżącego, z braku podstaw do przyjęcia za spełnioną przesłanki niezdolności do samodzielnego zaspakajania podstawowych potrzeb życiowych. W skardze brak bliższego uzasadnienia jurydycznego wniosku opartego na wskazanej przyczynie kasacyjnej. Uzasadnienie zastąpione jest stwierdzeniami, że skoro skarżący samodzielnie dokonuje zakupów i funkcjonuje w środowisku rodzinnym, to zaspokaja podstawowe potrzeby życiowe. Skarżący jednak w istocie polemizuje z ustalonym w sprawie stanem faktycznym, opartym na dowodzie z opinii sądowo-psychiatrycznej, w której wyraźnie wskazano wszystkie przesłanki określone w art. 29 ust. 1 pkt 2 przytoczonej ustawy.

W uzasadnieniu wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania brak zatem argumentów, które wskazywałyby na rażące naruszenie prawa w ustalonym przez Sąd drugiej instancji stanie faktycznym.

Wobec powyższego, na podstawie art. 398⁹ § 2 k.p.c., Sąd Najwyższy orzekł jak w sentencji.